

Kruh bytostného.

Již několikrát jsem mluvil o bytostném kruhu ve stvoření, který se uzavírá kolem hmotností jako přechod z duchovního ke hmotnému.

Toto bytostné je samo pro sebe zcela zvláštního druhu a tvoří vlastně ukončující kruh pro celé stvoření a současně i přechod pro pozdější stvoření.

Představme si opět jednou ve tři velká oddělení rozdělené všechno to, co se nachází mimo oblast božskou, tedy pod hradem Grálu:

Z toho nejvyšší a první nazýváme prastvořením, druhé stvořením a třetí pozdějším stvořením.

Hrad Grálu sám nenáleží přísně vzato k prastvoření, nýbrž jest to věc sama pro sebe, která stojí **nad** prastvořením. **Stojí**. Zrovna tento výraz volím úmyslně; neboť hrad se nevznáší, nýbrž jest pevně zakotven!

I část, nacházející se vně božské sféry, od které vychází první stvoření, jest spojena pevně s hradem Grálu v božské oblasti jako přístavba, a jest tím nepošinutelně zakotvena v božském.

Od shora až sem je v činnosti příliv a zpětné proudění božských vln Světla. Teprve v hradu Grálu nadchází změna a vně hradu směrem dolů začíná pak kroužení, které vyvolává vznik všech stvoření a dává jim pohyb. Klesajícími či stoupajícími

vlnami jsou zde stvoření také udržována.

Tak jeví se velký obraz tvárnosti všech pohybů.

O prastvoření jsem již zevrubněji mluvil a jmenoval jsem při tom ona dvě základní oddělení. Jsou čistě duchovní. Jeden díl povstal bezprostředně k formě a k vědomí, zatímco druhý se k tomu teprve mohl vyvíjet. Zrovna tak je tomu ve stvoření, které jsme pojmem duchovním oddělili od čistě duchovního.

I toto se dělí na dvě oddělení. Prvé se mohlo opět utvářeti bezprostředně, druhé se teprve muselo k tomu vyvíjet.

Po tomto následuje jako ukončující již zmíněný kruh toho bytostného, o kterém jste dosud nezískali jasno, poněvadž jsem se toho při svých dosavadních výkladech jenom dotýkal.

Dnes to chceme pojmenovati jako vlastní oddíl stvoření **kruhem bytostného!**

Pod tímto druhem je tedy nyní třeba vyrozumívati něco zcela jiného než to, co jsme jednoduše označovali názvem „bytostné“. Ti, kteří byli takto dosud mnou označováni ve svém působení, jsou těmi vlnami dolů a opět nahoru proudícího světla, kteří vzali na sebe formu a kteří jsou tedy ve spojení v přímém směru nebo řetěze s hradem Grálu. Nejsou to tedy síly **krouživé**.

V tom spočívá rozdíl. I krouživé síly mají tvar ve svém působení, jsou však jiného druhu, který mohl povstati teprve **křížováním** záření. Nevíte o tom dosud ničeho, ačkoliv již mnohé znáte.

Tento krouživý pohyb má svůj vznik, svůj začátek

v odloučení kladného od záporného, tedy aktivního od pasivního, které nastává v hradu Grálu a které jsem od začátku svého dnešního vysvětlení označil jako **změnu** proudění, která nastává dělením ve hradě.

S nastavším ochlazením paprsků Světla odděluje se pozitivní od negativního a tvoří se tím **dva** druhy záření, zatímco až ke hradu Grálu je v činnosti jen **jeden jednotný** paprsek, vytvářející božskou sféru, ve které všechno, co se stalo formou, nese v sobě pozitivní i negativní harmonicky sloučené.

Představujte si všechno obrazně, docela jednoduše, tak to také nejrychleji a nejjistěji pochopíte. Teprve pak můžete vniknouti do všeho hlouběji a všemu porozumět.

Budete-li takto jednati, stane se všechno před vámi živým a můžete jako vědoucí pozorovatelé nechat kolem sebe přejít veškeré tvoření a tkaní ve stvoření.

Kdybyste však chtěli zkusiti to obráceně a již při prvním poslechu byste se snažili mne následovati silou svého rozumu, tu zůstanete již při prvních mých větách vězet a nemůžete nikdy dosáhnouti cíle. Musíte všechno jednoduše přijímat, **potom** teprve ponenáhlu, sledující jednotlivé směrnice, v sobě všechno oživovat. Takovýmto způsobem dosáhnete úspěchu.

Dnes tedy chceme mluvíti o bytostném kruhu, který tvoří ukončení všeho pohyblivého.

Tak jako je vám známa sraženina duchovního pod pojmem duchovní zárodky, tak je třeba nazývati kruh bytostného také sraženinou, byť i zcela jiného druhu, která z kroužení samostatně

se pohybujících stvoření z bytostných vln se řine a kane, aby se na konci stvoření shromažďovala a zasytila přitahování stejného základního druhu.

Tím narážíme opět na rozšíření pojmu stvoření.

Podle toho máme samočinně se pohybující oddíly, ke kterým náleží prastvoření a stvoření a pak následuje pozdější stvoření, které se nemůže samo ze sebe pohybovat, nýbrž musí býti poháněno.

Samočinně se pohybující oddíly jsou hnány vlastním žářem, pozdější stvoření, které musí býti hnáno, je poháněno cizími vlivy tepelnými. Proto mohou jednotlivé části i vychladnouti, když původce tepla je odvolán, což není vůbec možné v prvotním stvoření a ve stvoření, poněvadž mají vlastní teplo.

Dbejte přísně všech jednotlivostí, o kterých vám říkám; neboť tvoří základ k mnoha dalším vysvětlením, které budou všemu pozemskému bytí lidí k užitku.

Tento kruh bytostné sraženiny jest **pod** duchovními zárodky, tedy pod kruhem duchovních sraženin a tvoří zakončení všeho pohyblivého – neboť také kruh duchovní sraženiny jako poslední z duchovna a kruh bytostných sraženin jako poslední z bytostného nesou, i když z počátku ještě nevědomě, vlastní pohyb a tím i teplo v sobě! **To jest důležité věděti.**

Pak následují různé hmotnosti, nazvané tak proto, že mohou sloužiti jen k obalení a nemají ani vlastního tepla, ani pohybu. Musí býti teprve prohřáty, než mohou teplo předávati a

jsou opět chladné a bez pohybu, když je jim odňat dárce tepla. To je zvláštnost, kterou mají jen látky, hmoty.

Kruh bytostného netvoří však jen ukončení pohyblivého a vlastní teplo v sobě nesoucího, nýbrž, má v sobě sám teplo a pohyb, proniká ještě dále do hmotností, které jsou tím samy zahřívány a poháněny z klidu do krouživého pohybu, který je stále více zahřívá a rozžhavljuje následkem tření, které podmiňuje hutnost jeho druhu.

V takto vynuceném pohybu hmotnost se **formuje** a dá se snadno prostoupiti vyzařováním tepla, stupňovaného ještě činností pohánějícího bytostného, aby vždy šířila nové teplo a tím pohyb, potřebný pro utváření.

Nyní chceme podle tohoto velkého obrazu přistoupiti k jednotlivostem. Tím se vracíme ke kruhu bytostného, který slouží jako most pro úrovně všech hmotností, postrádajících teplo a tím i pohyb.

V tomto bytostném kruhu tíhnou úzce k sobě stejné zvláštní druhy všech bytostných zárodků, takže se tím vytvářejí skupiny, které je také možno nazvati ústřednami nebo sběrnami.

Tak jsou například od sebe odděleny skupiny **těch** zárodků, které při svém vniknutí do hmotnosti, ve svém vývoji a probuzení spolupůsobí při vytváření a udržování ohně, vody, vzduchu a země, pak hornin, rostlin a i zvířat.

O průběhu vniknutí bytostných zárodků jsem již mluvil a chci ještě zvláště poukázat na to, že všechno toto dění jest pečlivě vedeno bytostnými pomocníky, kteří, **sloužíce** jako řetěz,

působí v přímém proudění světelných vln, vyzařujících dolů z hradu Grálu a jež také pomáhají opět vyvésti vzhůru.

To je vám již všechno známo. Můžete si toto základní vědění snadno sestavit z mého Poselství, ale musíte při tom být jako děti, které se namáhají přiřadit správně k sobě jednotlivé krychle obrázkové stavebnice, až z toho vznikne zcela určitý obraz.

Tak máte použití vědomostí z Poselství; neboť ono obsahuje základní kameny pro **všechno** vědění, dává vysvětlení pro každé dění v celém stvoření!

Chcete-li mít jasno o něčem ve stvoření nebo o působení prazákonů ve stvoření, které v sobě nesou vůli Boží, potřebujete napřed jen ze všech těch vzácných kamenů, které se nalézají v Poselství jako poklad, který chce být vyzvednut, vzít některý z mnoha jednotlivých kaménků, který má v sobě něco z otázky, nedopřávající vám klidu.

K této první jednotlivé části hledáte potom jako při hře s obrázkovou stavebnicí v Poselství přičlenění toho, co se hodí. Tím konečně získáte zcela samostatný, velký ucelený obraz, který vám dává přesnou odpověď na ono tkaní ve stvoření, které jste chtěli znáti.

Uposlechnete-li této mé rady, podaří se vám vždycky dosáhnouti ve všem rozuzlení takovým způsobem, který vám bude **v každém případě** srozumitelným a který vám nedá nikdy zblouditi.

Skládejte jen jednotlivé kameny **tak**, aby se hodily přesně

ke kameni prvému, který jste si ke své otázce vyzvedli z pokladu. Je při tom zcela lhostejno, znamená-li tento kámen střed, nebo musí-li ležeti jenom na okraji. Ostatní, k tomu náležející, dají se vždycky vložit nebo přiřaditi, že to konečně dává přesně ten obraz, který potřebujete k zodpovězení a ujasnění své otázky.

Kameny se nedají nikdy jinak položit a zpozorujete ihned, když jste jen některý díl položili na nesprávné místo. Nehodí se jednoduše k celku a tím vás to nutí zasaditi kámen, kam patří, nebo jej zcela vyloučiti, když se k tomu nehodí.

Myslete při tom vždy jenom na obrázkovou stavebnici, která dává úplné obrazy nebo stavby jenom tehdy, když jednotlivé díly, určené a dané zcela přesně, jsou sestavovány s přesnou důsledností.

Tak jsem vám dal své Poselství, které všechno obsahuje, které vás však nutí, abyste **při tom sami spolupůsobili**. Nedá se líně přijímat jako hotově stojící, nýbrž musíte sami, sestavováním, s námahou vyhledávati úplný obraz na každou svoji otázku.

To jest vlastnost **živého Slova**, které vás utváří, vychovává a nutí k pohybu vašeho ducha!

Chcete-li nějaký obraz sestaviti mylně nebo povrchně falešně, velmi rychle uváznete a uvidíte, že v tom není žádné harmonie, poněvadž jste snad **jen** jeden kamének položili na špatné místo, nebo podle jeho tvaru ne tak, jak by se hodil zrovna **k tomu** obrazu nebo stavbě, o kterou usilujete. Nemůžete to proto dokončiti a musíte stále znovu zkoušeti, až obraz pevně a správně sestaven vyvstane před vámi.

Každý jednotlivý kámen se dá použití k mnoha obrazům, ne pouze k jednomu, přece však jste jeho vlastností nuceni klásti jej v každém obraze také jinak, vždycky jenom tak, jak se zcela přesně hodí s druhým kamenem.

Podává-li však jednotlivý obraz v sobě celek, můžete se spolehnouti na to, že vaše práce v hledání byla správná.

Nikdy vám nebude při tom chyběti jediný kámen ani nejmenší díl; neboť Poselství skrývá všechno, čeho je vám třeba. Zkuste to jenom, až se vám tato práce stane zběžnou, pak stojte sami pevně v celém stvoření.

Ve slově svého Poselství vám dávám úplnou stavebnici s nejlépe vybroušenými drahokamy, abyste vy sami s ní mohli stavět.

Jsou předem přesně uzpůsobeny pro všechno, čeho je vám třeba. Stavbu však musíte provádět sami; neboť tak jest to nejsvětější vůle Boží.

Tak víte nyní, jak máte jednati a já mohu pokračovati ve svých objasněních o bytostném kruhu a jeho působení do hmotností, ke kterým tento kruh, jsa vlastně zakončením všeho pohyblivého, tvoří zároveň most svým působením.

V tomto kruhu se nyní také spojil do shluku mezi jinými druhy i druh té bytostné sraženiny, ze které se tvoří duše zvířecí s mnoha svými odnožemi.

Právě tento díl by však vyžadoval zcela zvláštního pojednání, které musí býti spojeno s **pozorováním**, aby vzbudilo v pozemském člověku jasno. Chci však alespoň poskytnouti o tom

několik poukazů.

Duše každého zvířete se **utváří**, teprve se sestavuje, což jest vyjádřeno výrazem „utváří“.

Na rozdíl a k snazšímu pochopení poukazují ještě jednou na ducha lidského. Lidský duch nese již všechno v sobě v zárodku ducha a potřebuje se již jen vyvíjeti k vědomí.

Avšak duše hrubohmotného zvířete se teprve sestavuje, **vytváří se**, aby teprve potom poznenáhlu vývojem ještě zesílila. Zesilováním má možnost utvářeti se vždy pevněji a soudržněji.

Duše zvířecí, patřící k hrubohmotnosti, může teprve pozvolna nabývatí stálého tvaru. Po uvolnění z hrubohmotného těla ztrácí duše zvířecí ve většině případů po krátkém, někdy i delším čase opět svoji formu a jest vstřebána stejnorodým shromaždištěm. Odtud výraz „skupinová duše“.

Jen jedno může duše zvířecí udržeti ve tvaru, to nejsilnější, co existuje: láska.

Má-li zvíře lásku k člověku, jest tím povznášeno a tímto dobrovolným vztahem k duchu získává příliv sil, které i jeho duši pevněji spoludrží. Avšak o tom až později. Vždyť nejsou jen zvířata z ukončujícího kruhu bytostného, nýbrž i z vyšších, ba i z nejvyšších úrovní.

V nejvyšších úrovních jsou to pak vědomá zvířata, která jsou ve své službě dokonale čistá.

Stává se také, že zvířata z vyšších úrovní bývají inkarnována za zcela zvláštním účelem na zemi. Tím se však nyní

ještě nebudeme zabývat, nýbrž zůstaneme u zvířat na zemi známých, jejichž duše se tvoří v bytostném kruhu kolem hmotností.

K tomu chci dáti ještě **jeden** poukaz, který se týká především pozemsky vám viditelného, tedy hrubohmotného okolí.

Všechny útvary, **vázané na místo** na zemi, **nemají žádné vlastní duše**, která by přece musela býti příliš odvislá od toho, co se jí přihodí a tím by byla vystavena v hrubohmotnosti každé zvůli.

Taková nesrovnalost je v moudrých zařízeních Tvůrce zcela nemožná.

Proto nemají takové útvary vlastní duše, nýbrž slouží jenom jako příbytek bytostí, které jsou zcela neodvislé od útvarů a tyto jenom ochraňují a ošetřují.

K těmto útvarům náleží rostliny a horniny. Tím se vám opět dostává vysvětlení, které vám může prospěti, kterým jasně rozpoznáte špatné názory.

Jen tvorové, kteří nejsou **odvislí od místa**, tedy jako zvířata, která se mohou volně pohybovat z místa na místo, mají v sobě **vlastní pohyblivé** jádro, které je vede.

U zvířat je tímto jádrem bytostná duše, u člověka duch. Rostliny a horniny však slouží jen jako obydlí pro cizí, v sobě samostatné bytosti, které se tedy nemohou nazývat duši zmíněných útvarů.